

HỒI 84

LAN NỞ RỪNG SÂU

Câu nói của Khoái Lạc Vương làm cho Bạch Phi Phi đâm ra ngờ vực:

- Nhưng bây giờ tại đây...

Khoái Lạc Vương cười và chặn lại:

- Nếu Trầm Lăng không có bản lĩnh làm cho mình sống được thì đâu có đáng kể là Trầm Lăng nữa.

Quang cảnh dinh trại của Khoái Lạc Vương bây giờ là nhiều đóm lửa rải rác đó đây, những thân người máu bết lầy nhầy, một khung cảnh thật là đáng sợ.

Bất cứ một ai đã từng có mặt nơi bãi chiến trường sau khi kết liễu, nhất định người ấy sẽ không bao giờ quên được những gì khủng khiếp kinh hoàng.

Đám thuộc hạ của Khoái Lạc Vương sắc diện có nhiều biến đổi, có nhiều người tay đao của họ thoáng thấy rung rung.

Với giọng cười sang sảng, Khoái Lạc Vương nói:

- Cô hãy xem, bọn chúng đã cúp đuôi chuồn mất, bằng vào số người của họ làm sao dám chính thức giao đấu với bản vương?

Như lấy lại được tinh thần, đám thuộc hạ của Khoái Lạc Vương hô lớn:

- Chúng ta hãy đuổi theo.

Khoái Lạc Vương cười:

- Không cần phải vội, bọn chúng không làm sao đào thoát được đâu.

Tia mắt của ông ta lia quanh bốn phía và lại nói tiếp:

- Mau giờ tất cả những mái vải đã bị sập xuống, trên những chỗ ấy nhất định sẽ có Trầm Lăng.

Bạch Phi Phi cười gượng:

- Cũng mong rằng hắn chưa thể chết.

Khoái Lạc Vương rùn vai:

- Nhất định Trầm Lăng không thể chết dễ dàng như thế được.

Lửa bắt đầu yếu thế, tự nhiên không phải là do người dập tắt mà do gió cát tự làm rụi tàn. Không một đống lửa nào ở giữa sa mạc mà có thể tồn tại được lâu.

Lửa cháy lớn cho dù có nước dội đôi khi cũng phải thúc thủ, nhưng với cát thì không, đối với lửa, cát có một sức huỷ diệt vạn năng.

Gã Cấp Phong đệ nhất đang xuất lãnh một nhóm thuộc hạ nhặt nhạnh những gì rơi rớt, mà cần yếu hơn hết là những túi da đựng nước.

Tại sa mạc, nước không thể cứu lửa được, nhưng nước là một điều trọng yếu đối với sinh mạng của con người.

Và bây giờ Khoái Lạc Vương đang uống nước.

Khoái Lạc Vương ngồi vuốt râu nhìn hấn, hồi lâu, lão ta vụt nói:

- Trước khi bọn Long Quyển Phong đến đây, ngươi đã tìm cách làm cho thuộc hạ của ta dời bọn ngươi ra phía sau này phải không?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Đúng...

Bây giờ tuy bị cát bụi đập vùi, mình mẩy mặt mày lấm lem, nhưng nụ cười của Trầm Lãng vẫn y nhiên, nếu không phải chính mắt thấy, thì không ai tin rằng, Trầm Lãng đã phải chịu qua một cơn ác chiến mà hấn tuyệt đối không có khả năng chống chọi hay chống đỡ.

Không ai ngờ con người như thế, mà bây giờ vẫn có nụ cười rạng rỡ.

Khoái Lạc Vương nhìn sững vào mặt Trầm Lãng và nói thật chậm:

- Ngươi có biết bọn Long Quyển Phong hiện giờ trốn chạy về đâu không?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Họ không phải trốn, kẻ thắng trận không thể dùng tiếng trốn được.

Khoái Lạc Vương sững mảy, nhưng rồi lại cười lớn:

- Đúng, bọn chúng không phải trốn, nhưng bọn chúng đi đâu?

Trầm Lãng đáp:

- Các hạ lại cần phải hỏi đến tôi sao?

Khoái Lạc Vương không kém:

- Bản vương đang hỏi các hạ đấy.

Trầm Lãng trả lời:

- Một con người muốn giết rắn thì phải tìm nó ở nơi đâu?

Ánh mắt Khoái Lạc Vương vụt ngời lên:

- Hay, Trầm Lãng quả không hổ là Trầm Lãng. Nếu bản vương không nắm được ngươi ở trong tay thì suốt đời không làm sao yên giấc và chắc chắn ăn cũng chẳng biết ngon.

Lão ta cười sặc sụa và nói tiếp:

- Nhưng Trầm Lãng ơi, ngươi tưởng rằng muốn vào được hang rắn là dễ lắm hay

sao?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Dễ hay khó điều đó chưa biết rõ, chỉ biết rằng đối phương đang hành động.

Khoái Lạc Vương vụt quay phắt lại:

- Cấp Phong đệ nhất ở đâu?

Gã Cấp Phong đệ nhất bước tới vòng tay:

- Đệ tử vừa kiểm điểm lương thực, nước uống còn không quá một ngày...

Khoái Lạc Vương trầm giọng:

- Chuyện đó không cần thiết, ta đã thiết lập bảy chỗ nuôi ngựa trong vùng này, bây giờ nơi nào gần nhất ở đây?

Gã Cấp Phong đệ nhất vòng tay:

- Tại Bạch Long đồi.

Khoái Lạc Vương nói:

- Nơi đó có thể bị Long Quyền Phong phát hiện hay không?

Gã Cấp Phong đệ nhất nói:

- Vùng đồng cỏ đó là nơi mới được phát hiện, cho dù Long Quyền Phong đã sống lâu tại vùng sa mạc nhưng nhất định hẳn cũng không làm sao tìm được.

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Người có bảo đảm được không?

Gã Cấp Phong đệ nhất nói:

- Đệ tử đã nguy trang cẩn thận, tuyệt đối không làm sao phát hiện được.

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Nuôi được bao nhiêu con ngựa?

Gã Cấp Phong đệ nhất thưa:

- Vì nơi có vùng cỏ nước không được rộng lắm, cho nên đến nay chỉ mới nuôi được mười hai con ngựa, nhưng toàn là những thứ ngựa quý, đã được tuyển dụng kỹ càng.

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Bằng vào sức của lạc đà thì từ đây đến đó phải mất bao nhiêu lâu?

Gã Cấp Phong kị sỹ thưa:

- Trong vòng hai tiếng đồng hồ là có thể tới đồi Bạch Long.

Khoái Lạc Vương lại hỏi:

- Trừ ngươi ra, còn có ai biết đường đến đó hay không?

Gã Cấp Phong kỳ sỹ thừa:

- Còn có Cấp Phong đệ tam.

Khoái Lạc Vương ngửa mặt cười dài:

- Tốt lắm, tốt lắm... Bằng vào khả năng của ngươi đã đủ sức chống chọi một mình. Bây giờ ngươi hãy thống lĩnh đại quân, mang cả Trầm Lãng theo luôn. Chỉ có điều đối với họ ngươi cần phải cẩn thận đề phòng.

Gã Cấp Phong đệ nhất vòng tay mọp sát mình:

- Như thế thì Vương Gia...

Khoái Lạc Vương khoát tay:

- Ngươi truyền cho Cấp Phong đệ tam tuyên dụng chín tên vệ sĩ, chuẩn bị chu đáo để theo bản vương đến Bạch Long đài.

Gã Cấp Phong đệ nhất mọp xuống một lần nữa:

- Đệ tử xin tuân mạng.

Gã lùi ra sau ba bước và quay thẳng ra ngoài.

Khoái Lạc Vương kéo tay Bạch Phi Phi:

- Bạch nương hãy cùng đi với bản vương.

Bạch Phi Phi mỉm cười:

- Vương Gia định đi đâu?

Khoái Lạc Vương chớp ánh mắt ngời ngời: - Chúng ta hãy trở về để đập tà mủi nhọn của cái tên quân sư quạt mo ấy...

Chỉ một thoáng sau, đoàn người của Khoái Lạc Vương vội vã lên đường. Họ đã không bỏ phí một chút thời gian, họ chuẩn bị sẵn sàng và lên đường cấp tốc...

Chu Thất Thất nhìn theo và khẽ lắc đầu:

- Cứ theo tình thế này thì cái tên “ Phục Cừ Sứ Giả “ ấy có lẽ sẽ gặp nhiều

bại.

Trầm Lãng mỉm cười:

- Tự nhiên, trong trận này, người quân sư của Long Quyển Phong có ít nhiều nôn nóng, sự nôn nóng đó sẽ đem lại nhiều bất lợi, nhưng cũng trong trận này Khoái Lạc Vương muốn trừ ngay người đó chắc không phải là một việc dễ dàng đâu.

Chu Thất Thất rùn vai:

- Rất mong là hấn và Khoái Lạc Vương...

Chu Thất Thất nói chưa dứt lời thì gã Cấp Phong đê nhất xẵng xái bước vô, hần nhìn Trầm Lãng mỉm cười:

- Vương Gia đã trao cho tôi một gánh... vàng quá nặng, ngoài sức gánh của tại hạ, cho nên tại hạ mong rằng trên khoảng đường dài sẽ được sự giúp đỡ tận tình của Trầm công tử... Điều đó tại hạ sẽ vô cùng cảm kích.

Trầm Lãng cười:

- Sao huynh đài lại khách sáo với tôi như thế?

Gã Cấp Phong đê nhất nghiêm giọng:

- Đây là sự thật và lời nói của tại hạ là lời xuất phát chân tình ở tận đáy lòng. Thật sự, đã từ lâu, thái độ đường đường chính chính của Trầm công tử đã khiến tại hạ vô cùng khâm phục. Cho nên, trên khoảng lộ trình này nếu được sự chỉ bảo của Trầm công tử thì thật là một vinh hạnh cho tại hạ và tại hạ nguyện cung kính vâng lời.

Trầm Lãng thở ra:

- Khoái Lạc Vương có một người đệ tử như huynh đài thì thật là một điều đại hạnh. Đối với một kẻ tù như tại hạ mà huynh đài vẫn giữ vẻ khiêm cung, con người có được thái độ như thế thì lo chi mai sau không thành đại nghiệp.

Gã Cấp Phong đê nhất vòng tay:

- Được công tử khen cho một lời có thể nói rằng đó là một điều an ủi lớn lao nhất trong đời tại hạ.

Trầm Lãng hỏi:

- Chẳng hay huynh đài danh tính là chi?

Gã Cấp Phong đê nhất nói:

- Một khi đã gia nhập vào môn hạ của Vương Gia thì danh tính của chúng tôi gần như không còn nhớ nữa, và ngày tháng trôi đi, dần dần hình như ai nấy thấy đều quên. Nhưng Trầm công tử có lòng thương mà hỏi thì tại hạ buộc lòng phải nhớ...

Gã mỉm cười nói tiếp:

- Hồi lúc trước, cách đây khá lâu rồi, hình như có người gọi tại hạ là Phương Tâm

Ky...

Trầm Lãng mỉm cười:

- Đa tạ. Một cái tên thật đẹp và rất xứng với người...

Ngần ngừ một giây, Trầm Lãng hỏi tiếp:

- Chẳng hay huynh đài có thể cho biết chúng ta sẽ đi về hướng nào chăng?

Phương Tâm Kỳ nói:

- Đến Lạc Ngõa để chuẩn bị thêm thức ăn, nước uống và sau đó chúng ta sẽ thẳng đường về Tây Bắc.

Vương Lâm Hoa vọt chen vào:

- Về hướng Tây Bắc? Nghĩa là sẽ về đâu?

Phương Tâm Kỳ nói:

- Đến vùng “La Bó Điếu Nhĩ”.

Vương Lâm Hoa cau mặt:

- La Bó Điếu Nhĩ? Có phải đó là nơi mà giang hồ truyền ngôn rằng không một dấu chân muôn thú, không một vết tích con người, nó là một vùng... đất chết?

Phương Tâm Kỳ mỉm cười:

- Đúng, chính là nơi đó.

Chu Thất Thất chồm tới hỏi dồn:

- Một vùng đất đến nỗi không còn dấu vết động vật như thế thì người làm sao ở được?

Đôi mắt Phương Tâm Kỳ lơ đãng về phía xa, môi hấn điếm nhẹ một nụ cười bí

mật:

- Được chứ, vẫn có người ở được.

Chu Thất Thất nói:

- Người nào khác thì cũng có thể, nhưng một kẻ suốt đời sống trong sang cả, chú trọng nhiều xa hoa vật chất như Khoái Lạc Vương, một người mà suốt một lộ trình đặng đặng vẫn cứ màn trướng hoa gấm, hải vị sơn trân, thì làm sao có thể sống được trong vùng đất chết như thế chứ?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Khoái Lạc Vương là một nhân vật phi thường, mà đã là nhân vật phi thường thì chỗ ở cũng phải phi thường chứ.

Phương Tâm Kỳ vỗ tay:

- Thảo nào Vương Gia đã phải thường nói Trầm công tử là một tri kỷ trên đời, thật quả không ai có thể hiểu người bằng công tử.

Vùng Lạc Ngõa là nơi duy nhất có cây có nước gần nhất của vùng phụ cận đồi Bạch Long, nhiều năm gần đây đã biến đổi thành một thị trấn tương đối khá phồn thịnh trong biên thủy sa mạc.

Nơi đây, dân du mục bên ngoài cũng như khách thương bên trong đã dùng làm địa điểm trao đổi buôn bán, vì từ ngoài vào và từ trong ra, bất cứ khách lữ hành đơn độc hay đoàn áp tải lưu tiêu cũng đều phải lấy nơi này làm chỗ nghỉ ngơi và bổ sung lương thực, nhất là nước uống. Cả vùng sa mạc mênh mông chỉ có đây là nơi duy nhất có nước.

Đoàn người của Phương Tâm Kỳ dừng lại nơi đây và sau khi chuẩn bị xong xuôi là hạ trại hồi hả lên đường hướng về La Bố Điều Nhĩ.

Đây là con đường độc đạo gian nan khổ nhọc nhất, nếu không phải là Phương Tâm Kỳ, nếu không phải là người đã thuộc nằm lòng từng ly từng tí thì nhất định không ai có thể vượt qua.

Điều đáng nói là cho dù gian khổ như thế nào, hàng ngũ của họ vẫn uy nghiêm chỉnh tề, họ quanh quẩn lại theo lòng sông mà nước đã cạn khô, đất như đá vôi gập ghềnh nứt nẻ...

Bây giờ thì Chu Thất Thất đã được ngồi chung trên một con lạc đà với Trầm Lãng, điều đó đã làm cho nàng quên mất cả những gì mệt nhọc...

Chưa có bao giờ Chu Thất Thất được ngồi sát bên mình Trầm Lãng lâu như thế đó, bao nhiêu ám ảnh chết chóc hãi hùng đã biến đi tất cả, trong lòng nàng chỉ còn một cảm giác dịu dàng, nàng không uống rượu mà lại nghe thấy men tình ngan ngát...

Nhịp bước lạc đà lắc lư khắp khênh sự va chạm giữa hai thân thể con người càng làm cho hồn nàng cảm thấy lâng lâng... càng đi tới, bóng tối của những gì đe dọa, bóng tối hãi hùng lảng vãng, vòng hái của tử thần trong những ngày qua, bây giờ cũng đã theo bước chân lạc đà, theo sự gằn kè ám áp mà nhạt dần và tan biến, trước mắt nàng chỉ còn toàn một màu hồng, màu mát dịu của yêu thương.

Chu Thất Thất như say khướt trong thời gian rực rỡ hoa lòng, giờ phút nàng khao khát đợi mong mà chưa bao giờ có được. Nàng không còn bận tâm đến sự lo sợ phập phồng như những ngày qua...

Nhưng, nàng đâu có biết rằng con đường họ đang đi là con đường dẫn tới “tử thành”, càng đi tới bao nhiêu, khoảng cách giữa họ và biên giới tử vong càng thêm thâm ngăn lại...

Càng sâu vào vùng “đất chết” cát bụi vàng như lắng xuống vì nơi đây thật là heo hắt, không khí cực kỳ êm tĩnh, chỉ còn tiếng lục lạc nơi cổ lạc đà mới chứng tỏ rằng nơi đây hãy còn động vật, còn thì bốn bên phẳng lặng như tờ, sự tịch mịch ở đây rất lạ lùng, sự tịch mịch chứa ẩn nhiều khủng bố.

Chu Thất Thất khẽ ngóng cổ dòm ra và nàng nhăn mặt:

- Không hiểu tại làm sao Khoái Lạc Vương lại ở được nơi này?

Trầm Lãng cười:

- Trong lòng sa mạc mênh mông này, biết bao nhiêu nơi đáng gọi là thần bí, chắc chắn trong vùng bị gán là “đất chết” này cũng có một nơi thần bí như thế, và đó chính là chỗ ở lý tưởng của Khoái Lạc Vương.

Chu Thất Thất nhướn mắt:

- Thần bí à? Không lẽ trong vùng sa mạc này cũng có cỏ thành, cỏ mộ....

Trầm Lãng nói:

- Nếu có và đã gọi là “thần bí” thì không ai có thể đoán ra được khi mình chưa nhìn tận mắt.

Chu Thất Thất ngồi sững một lúc rồi như vụt nhớ lại kỷ niệm ngày xưa, nàng nhìn Trầm Lãng và nở một nụ cười thật đẹp:

- Anh có nhớ không? Có nhớ lúc mình ở trong ngôi cỏ mộ không?

Trầm Lãng thở dài:

- Làm sao quên được, đó là lần thứ nhất mà mình gặp Kim Vô Vọng ...

Chu Thất Thất xụ mặt:

- Người ta đang nhớ đến anh thì anh lại lo nhớ sang người khác.

Trầm Lãng nhìn nàng dịu giọng:

- Mình đã ngồi sát bên nhau mà còn nhớ nổi gì nữa? Nhớ là khi nào không thấy, không biết tin tức của nhau ra sao, đó chính là trường hợp của Kim Vô Vọng hiện nay...

Nói đến chuyện trong cỏ mộ, Chu Thất Thất chợt nhớ tới Chu Bát, mắt nàng ửng lên và nói bằng một giọng rưng rưng:

- Không biết Bát đệ bây giờ ở đâu, lành dữ thế nào? Tuổi nó còn nhỏ quá...

Nàng không nói tiếp vì nước mắt đã rùng rùng...

Trầm Lãng cười như thể trấn an:

- Cậu ấy là một đứa bé thông minh ngoan ngoãn, ai cũng không nỡ hại nó đâu, bất cứ lọt vào tay ai, nhất định người ấy sẽ lo cho nó chu toàn.

Chu Thất Thất vẫn dàu dàu:

- Nhưng nếu lọt vào tay kẻ ác thì ...

Trầm Lãng nói:

- Thất Thất đã quên Hoa Nhị Tiên rồi à?

Chu Thất Thất lắc đầu:

- Nhưng bà ấy...

Trầm Lãng cười:

- Cô tưởng bà ấy bỏ đi luôn à? Không đâu, tuy không nói ra nhưng bằng vào khoẻ mắt, bằng vào cái nhìn triu mến của con người đặc biệt ấy, tôi đoán chắc bà ta sẽ tìm mọi cách theo dõi và mang cậu bé đến chỗ an toàn, và biết đâu, vì chỗ tình cảm đặc biệt với cô, với cậu Bát mà bà ta sẽ trở lại con đường đúng đắn hơn, bà ta sẽ dùng cậu ấy làm người bầu bạn, kể truyền, nếu không nói là môn đệ.

Chu Thất Thất đưa tia mắt buồn buồn về phía xa xăm:

- Cũng nguyện như thế.

Tiếng lục lạc của lạc đà cắt ngang câu nói của nàng và Cấp Phong đệ nhất khoát rèm vải nhìn Trầm Lăng, mỉm cười áy náy:

- Trầm công tử ...

Trầm Lăng hỏi chận:

- Phương huynh đài cứ tự nhiên.

Gã Cấp Phong kỳ sỹ ngập ngừng:

- Xin nhị vị thứ lỗi... tại hạ thật cảm thấy hết sức vô lễ.

Chu Thất Thất cau mặt:

- Sao? Chuyện gì thế?

Phương Tâm Kỳ xô hai mảnh lụa đen trong tay ra và nói:

- Phía trước đây là địa điểm đã đến, tại hạ xin phép... nhị vị vui lòng che mắt lại.

Chu Thất Thất quắc mắt:

- Ngồi trong cái bành này thì còn thấy gì đâu nữa mà phải bịt mắt bịt mũi.

Phương Tâm Kỳ vòng tay:

- Thật là phiền phức cho nhị vị nhưng đây là lệnh của Vương Gia, tại hạ không làm sao khác hơn được...

*****

Thế là bọn Trầm Lăng không còn thấy gì nữa cả. Tuy rất nhẹ, nhưng mảnh vải lụa đen vẫn được buộc khá kỹ càng.

Đi thêm một đôi nữa chợt nghe có tiếng người xao xáo rồi im bặt, tiếp theo đó là một giọng nói thật chậm:

- Vạn trưng cao lâu...

Có tiếng gần hơn:

- Thâm cốc u lan.

Đoàn lạc đà vọt lướt nhanh qua, bước của chúng nghe chùng chùng như bằng phẳng chứ không khập khiễng như trước nữa...

Chu Thất Thất nói:

- Hình như họ hô khẩu hiệu như thế là có lẽ đã sắp đến sào huyệt của chúng rồi.

Trầm Lãng gật gù:

- Tiếng bước chân lạc đà nghe hình như đất bằng phẳng, chắc là đang đi trên một con đường quang đặng...

Tiếng ồn ào nổi lên, họ nói chuyện xa xa gần gần, có cả tiếng đàn bà con nít, tiếng cười nói bệch bạc của người già cả...

Chu Thất Thất ngạc nhiên:

- In như là một cái chợ?

Trầm Lãng lắc đầu:

- Có lẽ là một tốp du mục thì đúng hơn...

Chu Thất Thất hỏi:

- Nhưng sao Khoái Lạc Vương lại ở một chỗ như thế này?

Trầm Lãng cười:

- Chuyện đó thì tôi cũng chịu thua, không biết nổi.

Tiếng cười tiếng nói xa dần rồi im bật...

Đoàn lạc đà lại cứ thẳng đường, nhưng lần nay hướng đi của chúng có hơi dốc xuống và bước chân khun đội lại như hai bên đường có vách núi thật cao.

Chu Thất Thất lạ lùng:

- Thật là kỳ cục, hồng lỗ họ lại đi vào hang?

Trầm Lãng làm thinh, in như là hắn đang cố gắng lắng nghe...

Chợt có nghe tiếng của Phương Tâm Ky:

- Tam đệ, Vương Gia đã đến chưa?

Giọng cười của gã Cấp Phong đệ tam:

- Tự nhiên là tới rồi, chứ nếu không thì đệ làm sao lại có mặt ở đây? Vương Gia bảo anh mang bọn Trầm Lãng vào.

Đoàn lạc đà chậm dần, và ngừng hẳn lại, bọn Trầm Lãng được dời sang kiệu nhỏ tiếp tục đi tới nữa.

Trầm Lãng kêu khẽ:

- Thất Thất ...

Tiếng cười của Phương Tâm Kỳ:

- Chu cô nương ngồi một kiệu khác.

Trầm Lãng cười hỏi:

- Đây là đâu? Dưới mặt đất à?

Phương Tâm Kỳ cũng cười:

- Khi công tử gặp Vương Gia thì tức khắc sẽ biết ngay chứ gì.

Trầm Lãng làm thinh, trong óc hẳn nhiều vấn đề tới cùng một lúc

Nếu bảo ở trên mặt đất thì không đúng, vì lối đi mỗi phút một nghiêng theo chiều xuống, còn nếu bảo ở dưới mặt đất thì cũng là vô lý, vì đất trong vùng sa mạc không làm sao đào xuống được, không ai có thể xây lâu đài dưới sâu được cả

Nhưng như thế thì ở đâu?

*****

Mảnh lụa đen cuối cùng rồi cũng được lột xuống

Trầm Lãng nheo nheo mắt, đúng là trạng thái của con người ở trong một thế giới tối tăm đột ngột bị đưa vào một nơi rục rờ huy hoàng, đúng là một chuyện lạ lùng hết sức...

Không ai có thể ngờ rằng nơi đây lại có cung điện nguy nga như thế, mà nếu đây là dưới đất sâu thì lại là một chuyện lạ lùng nhất trong muôn ngàn chuyện lạ lùng trong lịch sử lạ lùng.

Những tấm thảm màu hồng trải dài theo thềm đá trắng phau dọc theo hành lang, cột đá được chạm trổ tinh vi theo lối vẽ thời trung cổ, quả đây là cung điện của bậc Vương Hầu...

Từ trong bụi sâu hun hút, ánh sáng huy hoàng, Khoái Lạc Vương nở một nụ cười đắc ý:

- Trầm Lãng, các hạ xem chỗ ở của bản vương có được không?

Trầm Lãng khen thành thật:

- Trên đời có một, cho dù trên mặt đất cũng không ai có thể xây dựng đồ sộ như thế này, còn nếu là ở dưới mặt đất...

Khoái Lạc Vương cười ha hả:

- Chính là ở dưới đất đấy chứ.

Trầm Lãng lắc đầu:

- Dưới mặt đất mà có thể tạo ra cung điện như thế này thì nhất định không có ngôn ngữ nào dùng để tán thưởng cho hết ý. Nếu không thấy tận mắt chắc chắn nói ra không một ai tin.

Khoái Lạc Vương vuốt râu nhưng mắt:

- Nơi đây tuy do bản vương tu chính nhưng không phải là do bản vương kiến tạo.

Trầm Lãng nói:

- Nếu không phải Vương Gia kiến tạo thì cái người kiến tạo toà lâu đài này chắc phải là một con người ghê gớm lắm.

Khoái Lạc Vương cười:

- Lấy sức của một người thì làm sao có một nơi như thế này được... tuy nhiên, các hạ đừng lấy làm lạ, toà lâu đài này vẫn ở trên mặt đất đấy.

Trầm Lãng ngạc nhiên:

- Trên mặt đất sao lại thấy đi chúi xuống?

Khoái Lạc Vương nói:

- Nơi đây vốn là một thị thành, nó đã bị chôn vùi mất tích từ đời nhà Tấn, càng ngày càng bị vùi sâu, bản vương tình cờ phát hiện và phải sửa sang ngót mười năm, tốn phí lên đến hàng trăm vạn mới tạm khôi phục được gần gần như cũ.

Trầm Lãng nhưng mắt:

- Túc hạ nói nghe gần như là... thần thoại.

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Thần thoại? Không phải là thần thoại đâu, trong cổ sử có ghi lại nhiều việc liên quan đến nơi này.

Trầm Lãng nói:

- Tại hạ rất muốn được nghe.

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Lâu Lan, chắc các hạ đã từng nghe đến hai tiếng ấy chứ?

Trầm Lãng lim dim đôi mắt làm thâm:

- Lâu Lan... Lâu Lan...

Rồi hấn vạt mở mắt ra kêu lên:

- Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi.

Khoái Lạc Vương cười:

- Nói thử xem?

Trầm Lãng nói:

- Lâu Lan là một trong những nước vùng Tây Vực, đời Võ Hán có nhiều lần thông sứ cùng Đại Uyển và luôn luôn bị Lâu Lan chặn đường hành hung bộ sứ,

mãi đến đời Chiêu Đế mới trừ được nạn ấy, lúc bây giờ đại tướng nhà Hán mới giết được vua nước Lô Lan.

Khoái Lạc Vương vỗ tay:

- Hay, kể như các hạ từng đọc nhiều sử sách.

Trầm Lãng hỏi:

- Như vậy lâu đài này là cổ thành thủ phủ của vương quốc Lô Lan?

Khoái Lạc Vương gật đầu:

- Đúng, đây là kinh đô của nước Lô Lan.

Ông ta nở nụ cười đặc ý:

- Đây, là một Cổ Thành bị vùi lấp lâu đời, bản vương may mắn phát hiện được, nó là một bí mật lớn nhất trong những bí mật vùng sa mạc, những kẻ học thức cổ kim không một ai có thể tưởng tượng trong vùng đất chết như thế này lại có thể có một lâu

đài mà lại là lâu đài Kinh Đô của một quốc gia. Nó là một chứng tích cho nền văn minh Trung Cổ, nền văn minh mà cho đến nay và mãi về sau chưa biết những nhà khảo cổ có tìm thêm được gì nữa hay không.

Nhìn sững Khoái Lạc Vương, Trầm Lãng khẽ gật đầu:

- Tuy không phải các hạ kiến tạo nhưng cái khó khăn phát hiện cũng như tu chỉnh chắc có lẽ không thua gì cái khó khăn của người xây dựng nó lên.

Khoái Lạc Vương lại vỗ tay cười:

- Trầm Lãng quả là người biết bản vương.

Trầm Lãng mỉm cười:

- Nhưng có điều tôi không biết là Hùng Miêu Nhi bây giờ ở đâu?

Khoái Lạc Vương lại còn cười lớn hơn nữa:

- Không hỏi Chu Thất Thất mà lại hỏi Hùng Miêu Nhi, Trầm Lãng quả đúng không phải là hạng phàm phu tục tử. Các hạ cứ yên lòng, các hạ còn sống là không một ai chết cả.

Trầm Lãng hỏi:

- Thế còn... cái tên kia?

Khoái Lạc Vương đập bàn quát lớn:

- Cái tên “Phục Cừ Sứ Giả” ấy quả là một con cáo già, chuyện tấn công không thành lập tức lui đi mất biệt, thật không biết hấn lui vào một ngách nào mà không làm sao tìm ra dấu vết.

Nhưng lão ta lại cười ha hả:

- Nhất định hấn còn đến nữa, nếu hấn đủ can đảm, bản vương sẽ cho hấn biết vấn đề lợi hại.

Khoái Lạc Vương vụt nín vì tiếng cười của Bạch Phi Phi ...

Nàng đã cởi bỏ bộ đồ chèn từ bao giờ, dưới ánh sáng huy hoàng, nàng vận bộ đồ lụa mỏng như cánh chuồn và những viên ngọc óng ánh khiến cho người nhìn dễ có cảm tưởng nàng là một tiên nữ hạ trần, nếu không thì phải là một ... u linh nơi địa ngục.

Nàng ngó Trầm Lãng bằng một nụ cười thật đẹp:

- Trầm Lãng, ngươi có muốn nghe một chuyện vui nhất hay không?

Trầm Lãng thản nhiên:

- Chuyện có thể làm cho người vui thích thì lúc nào tôi cũng muốn nghe.

Bạch Phi Phi nói như cố kéo dài từng tiếng một:

- Vương Gia và ta đã quyết định, bảy ngày nữa hôn lễ sẽ cử hành.

Đã được nghe không phải một lần, nhưng sắc mặt Trầm Lãng vẫn tái đi khi Bạch Phi Phi nói dứt:

- Các người ... các người thật ...

Bạch Phi Phi sặc cười:

- Vì lẽ đó, ít nhất ngươi cũng còn sống được mười bữa nữa, vì trong vòng kiết nhật, ta không muốn có chuyện giết người.

Trầm Lãng nhìn vào khoảng trống không, miệng hấn làm bầm:

- Bảy ngày... bảy ngày sau...

Khoái Lạc Vương vuốt râu cười lớn:

- Nơi đây đất rộng người thưa, trong ngày hôn lễ bản vương muốn thỉnh các hạ uống rượu mừng.

Bạch Phi Phi nói liền theo trong giọng cười hấn hắc:

- Trước giờ chết, ngươi vẫn còn chứng kiến được hôn lễ giữa người đẹp thông minh số một với một vị anh hùng vĩ đại nhất trong võ lâm hiện đại, kẻ như kiếp sống của ngươi tuy ngắn nhưng cũng chẳng mấy thiệt thòi.

*****

Đây là một gian nhà đá, vách đá khắc những hình thù kỳ dị như cung điện thời thượng cổ, có những hình người đầu thú, có những hình thú đầu người, tuy hình coi có vẻ dữ dằn, nhưng nét khắc cực kỳ tinh xảo.

Gian nhà thật cổ, nhưng trang trí thì lại hết sức mới mẻ, sang trọng, những chiếc kỷ trà bằng những thứ gỗ quý giá, những chiếc ghế ngồi chạm trổ công phu, nệm giường và màn trướng thêu hoa dệt gấm...

Lẽ tự nhiên đây là những vật dụng mà sau khi phát hiện được cung điện này Khoái Lạc Vương mới bắt đầu trang trí, một nghệ thuật dung hợp cổ kim mà phi người có óc thẩm mỹ tinh vi không ai có thể chỉnh trang được một cách tân kỳ như thế.

Trầm Lãng nằm thoải mái trên chiếc giường nệm trắng tinh.

Hắn mở mắt thao láo nhưng không nhìn thấy được những hình khắc tinh diệu ấy vì trong lòng hắn đang mãi băn khoăn, ray rứt...

Lời lẽ thân nhiên của Bạch Phi Phi khi nãy làm cho Trầm Lãng dở khóc dở cười.

Sự kết hợp giữa mỹ nhân với bậc anh hùng cái thế, dù lành dù ác, Khoái Lạc Vương và Bạch Phi Phi cũng đáng được gọi là anh hùng, là tuyệt thế mỹ nhân. Nhưng sự kết hợp của họ không phải là một rực rỡ vinh quang mà là một bi kịch mang nhiều tính chất hoang đường khủng khiếp...

Dưới mắt Trầm Lãng, bi kịch đáng sợ ấy sắp sửa phát sinh, nhưng hắn lại không có khả năng cản trở...

Thêm vào đó, hắn lại còn quá nhiều việc cần phải suy nghĩ đắn đo, nên không còn tâm trí đâu để thưởng thức những hình khắc trên vách kia nữa.

Không khí nơi này thật là vắng lặng y như một mộ phần. Trầm Lãng chột bặt cười một mình, không lẽ quả thật hắn sẽ chết ở đây?

Nhưng hắn bỗng nghe tiếng xê dịch của khung cửa đá, hắn nghe đến mùi hương dịu dịu quen thuộc nơi người của Bạch Phi Phi ...

Nàng bước đến sát giường, cúi nhìn vào mặt hắn ...

Một ả thị tỳ bung vào một mâm thức ăn tiến vào đặt lên ghế rồi lại rón rén lui

ra...

Bạch Phi Phi đi một vòng quanh phòng rồi đột nhiên dừng lại cười:

- Trầm Lãng, anh có biết gian phòng này vua Lâu Lan dành cho ai ở đây không?

Trầm Lãng lắc đầu trả lời uể oải:

- Ai ở thế?

Bạch Phi Phi nói:

- Thái giám, đây là nơi dành riêng cho bọn thái giám...

Nàng lại đi vòng vòng theo vách, đưa tay lên sờ những bức hình nửa người nửa thú, và quay lại hỏi:

- Anh có biết những hình này tượng trưng cho cái gì không?

Trầm Lãng nói lẵng ra:

- Tôi không biết về cổ sử, tôi chỉ muốn hỏi cô...

Bạch Phi Phi lắc đầu:

- Đừng hỏi tôi, tôi đang hỏi anh đây này, anh có biết những hình vẽ ấy tượng trưng cho cái gì không?

Trầm Lãng thở phì một tiếng:

- Tôi không biết.

Bạch Phi Phi thản nhiên như không thấy vẻ bất mãn của hắn:

- Những hình vẽ này là một bộ phận trong tôn giáo Lô Lan, nó tượng trưng cho dục vọng của con người, thứ tình dục mà không bao giờ được thoả mãn.

Tuy đã có nghe nhiều chuyện có tốt, có xấu, nhưng chưa bao giờ hắn nghe một người con gái công nhiên thảo luận những chuyện như thế... Hắn gượng cười:

- Cô quả đúng là một con người thông thái.

Nhìn thẳng vào mặt Trầm Lãng, Bạch Phi Phi cười hãn hắc:

- Giật mình à? Có gì đâu phải bực mình, đàn bà không thể thảo luận về vấn đề tình dục sao? Tôi đã từng nghe nhiều người gán cho câu chuyện này một tội danh tục tằn thô bỉ, thế mà những kẻ đạo đức nhất trong đời này cũng vẫn lao đầu vào như thường.

Trầm Lãng cúi mặt ho luôn hai ba tiếng...

Bạch Phi Phi cười khẩy:

- Đừng có làm bộ ho, đây là một vấn đề cần phải thảo luận nghiêm chỉnh.

Nàng chỉ những hình nửa người nửa thú trên vách đá và nói tiếp:

- Một con người, khi lòng dục không được thoả mãn, thì bên ngoài họ là người, nhưng trong lòng hết phân nửa đã biến thành dã thú.

Trầm Lãng nheo nheo mắt cười:

- Thật thế à?

Như không thấy thái độ mai mỉa của Trầm Lãng, Bạch Phi Phi nói tiếp:

- Tỷ như bọn thái giám, họ là những con người một có một tâm trạng bất bình thường và luôn luôn làm những chuyện cũng bất bình thường. Phần đông những thái

giám luôn luôn lấy sự ngược đãi người khác làm một thú vui, anh có biết tại sao họ như thế hay không?

Trầm Lãng gượng cười:

- Tôi chưa từng làm thái giám.

Giọng nói của Bạch Phi Phi vẫn đều đều và nghiêm chỉnh:

- Chỉ tại lòng dục của họ không được thoả mãn một cách tự nhiên. Vì lẽ đó họ luôn lấy việc tranh quyền đoạt lợi, chuyên tạo ra sóng gió và ngược đãi người khác để xả bớt cái âm ức trong lòng họ. Một gia đình bình thường, một con người có vợ, có con, họ có thể làm những chuyện thuộc về tranh danh đoạt lợi nhưng tuyệt nhiên không bao giờ có những hành động tàn khốc như bọn thái giám.

Nàng mỉm cười dừng lại và hỏi tiếp:

- Anh thấy như thế có đúng không?

Trầm Lãng thở ra:

- Cũng không thể cho đó hoàn toàn là vô lý.

Bạch Phi Phi nhún vai:

- Ngoài miệng anh không chịu hoàn toàn thừa nhận nhưng tôi cam đoan rằng ngay bây giờ, trong lòng anh đã thật sự đồng ý với lời lẽ của tôi. Tôi không tự cao nhưng tôi quả quyết rằng vấn đề này không một ai nghiên cứu thấu triệt. Nếu có, cũng là rất ít.

Trầm Lãng gật gật đầu:

- Đúng, ít lắm.

Bạch Phi Phi lại đi vòng theo vách đá, dáng đi của nàng thật hết sức mềm mại, dịu dàng, cuối cùng, nàng đứng quay mặt thẳng vào Trầm Lãng:

- Anh có biết tại sao tôi để anh ở trong gian phòng của bọn thái giám này không?

Trầm Lãng lại gượng cười:

- Tâm tư của cô ai mà đoán được?

Bạch Phi Phi nhướn mắt:

- Bởi vì cái sinh hoạt của anh cũng không khác gì hơn bọn thái giám bao nhiêu.

Trầm Lãng ngỡ ngác:

- Tôi ... tôi cũng như thái giám à?

Hắn cười nhẹ và nói luôn:

- Trong đời, tôi đã từng bị người ta mắng chửi nhiều lời thật nặng, thật độc, người có lẽ đây là lần thứ nhất tôi nghe được lời nói kỳ dị của cô.

Bạch Phi Phi hát hàm:

- Sao? Bất mãn rồi à? Chứ anh không phải giống y như thái giám sao? Hừ, ráng hết sức mình để trấn áp vào lòng dục, bây giờ nếu anh dám nói một câu rằng: anh là một con người không có lòng dục thì anh quả xứng đáng là một tên đại bại trong thiên hạ.

Trầm Lãng ngáp ngừng:

- Tôi ... tôi ...

Bạch Phi Phi bĩu môi:

- Vì lẽ đó cho nên trong thâm tâm của anh ...

Nàng chỉ chỉ tay lên hình vẽ trên vách và nói tiếp:

- Trong lòng anh đã gằn gằn giống những thứ đó lắm, những chuyện không nên làm anh vẫn cứ làm, những chuyện không cần anh xen vô, anh cũng cứ xen vô, đúng anh là một tên... thái giám.

Trầm Lãng lắc đầu:

- Lần thứ nhất trong đời tôi nghe được một câu chuyện hết sức hoang đường.

Bạch Phi Phi xôm mình tới:

- Sao, anh không thừa nhận à? Tôi hỏi anh nhé, tại sao anh không dám gằn gĩa đàn bà chứ?

Trầm Lãng nhắm mắt:

- Tại vì tôi là chó.

Bạch Phi Phi cười:

- Phải được như chó thì cũng là tốt lắm rồi. Bởi vì lòng dục của chúng vẫn được xuất phát một cách bình thường, và vì tình dục được bình thường như thế, cho nên anh có thấy một con chó nào cố tâm đi tìm giết cho kỳ được một con chó khác không? Trong khi đó thì con người vĩ đại của chúng ta luôn luôn tìm cách sát hại lẫn nhau không dứt.

Trầm Lãng làm thỉnh không nói.

Hắn biết Bạch Phi Phi luôn luôn nguy biện, nhưng hắn cũng cảm thấy rằng, trong cái nguy biện của nàng có những điều thật khó mà bài bác.

Bạch Phi Phi bước sát tới trước mặt Trầm Lãng, nàng dòm cận mặt hắn và cười hăng hắc:

- Vì thế cho nên tôi gọi con người là một động vật ngu xuẩn nhất. Khi đói, họ dám kêu, khi khát họ dám nói, nhưng khi lòng dục nổi dậy, họ không dám nói một lời.

Trầm Lãng thở dài sườn sượt:

- Tôi không biết cô đem những lời lẽ đó nói trước mặt tôi với dụng ý gì?

Bạch Phi Phi cười thật dịu:

- Rồi sẽ biết.

Nàng bung mâm thức ăn lại để ngay trước mặt chàng:

- Bây giờ, anh nói cho tôi biết, anh có đói không?

Không đợi Trầm Lãng trả lời, nàng cười cười nói tiếp:

- Cái này thì chắc dám nói nhỉ?